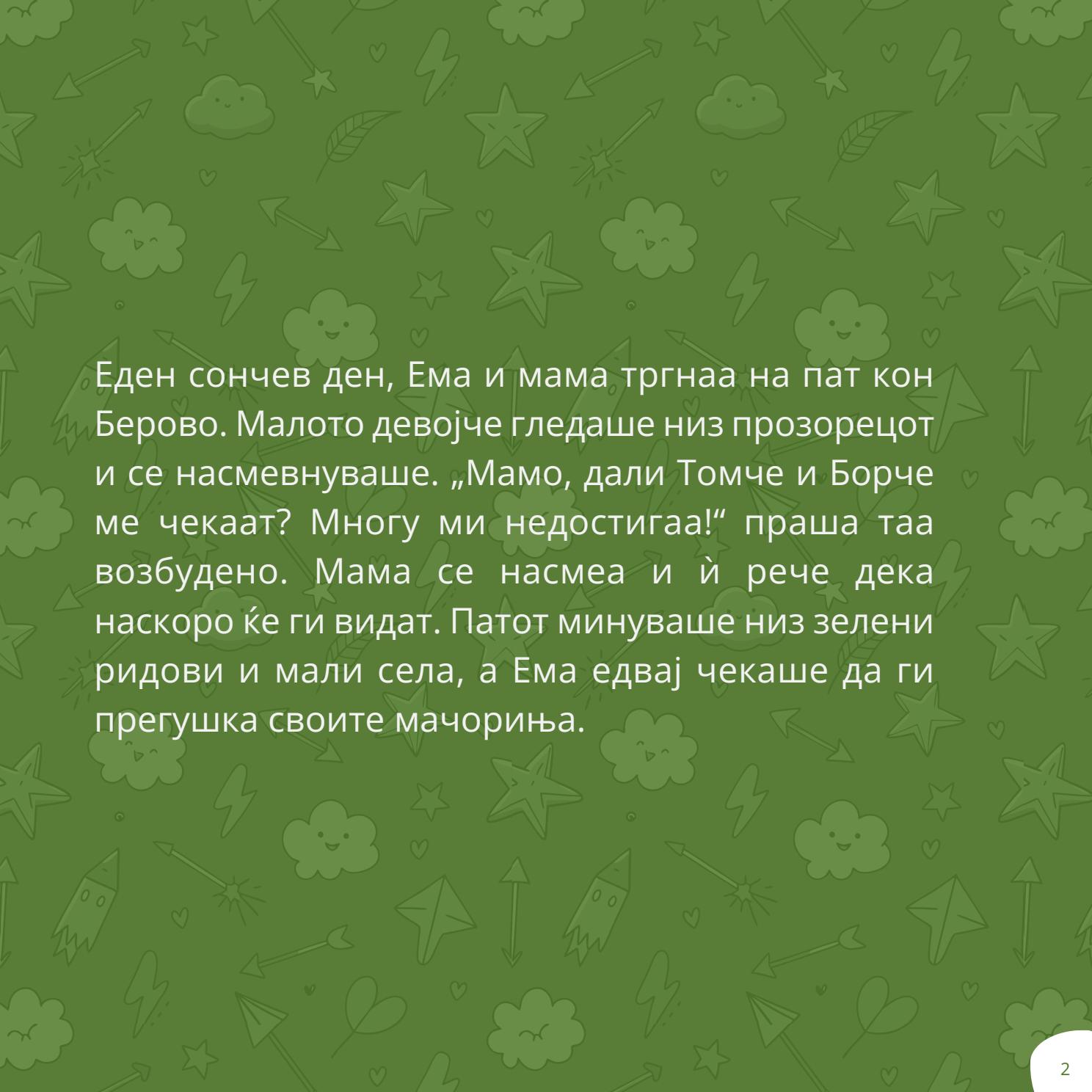

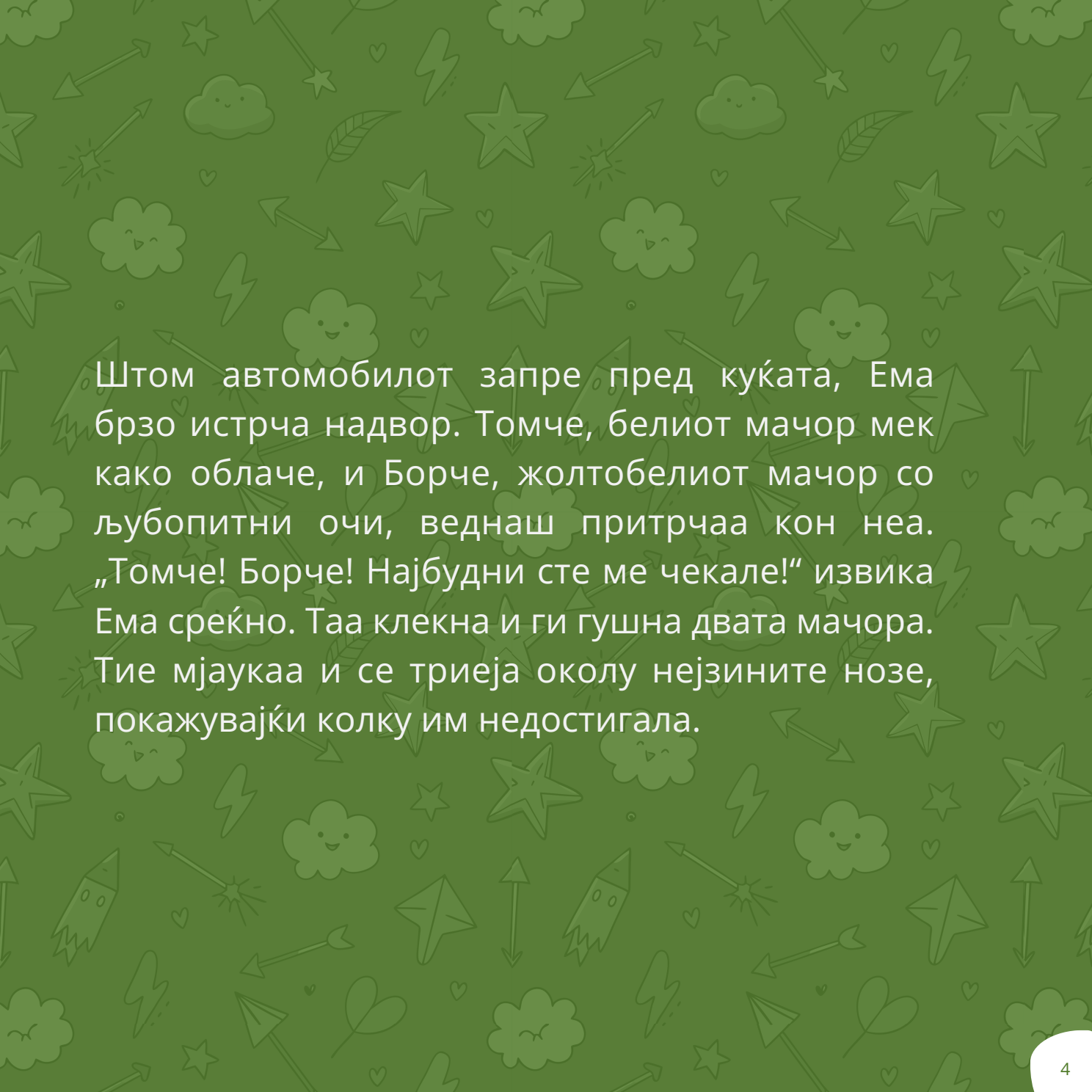
Волшебният викенд во Берово

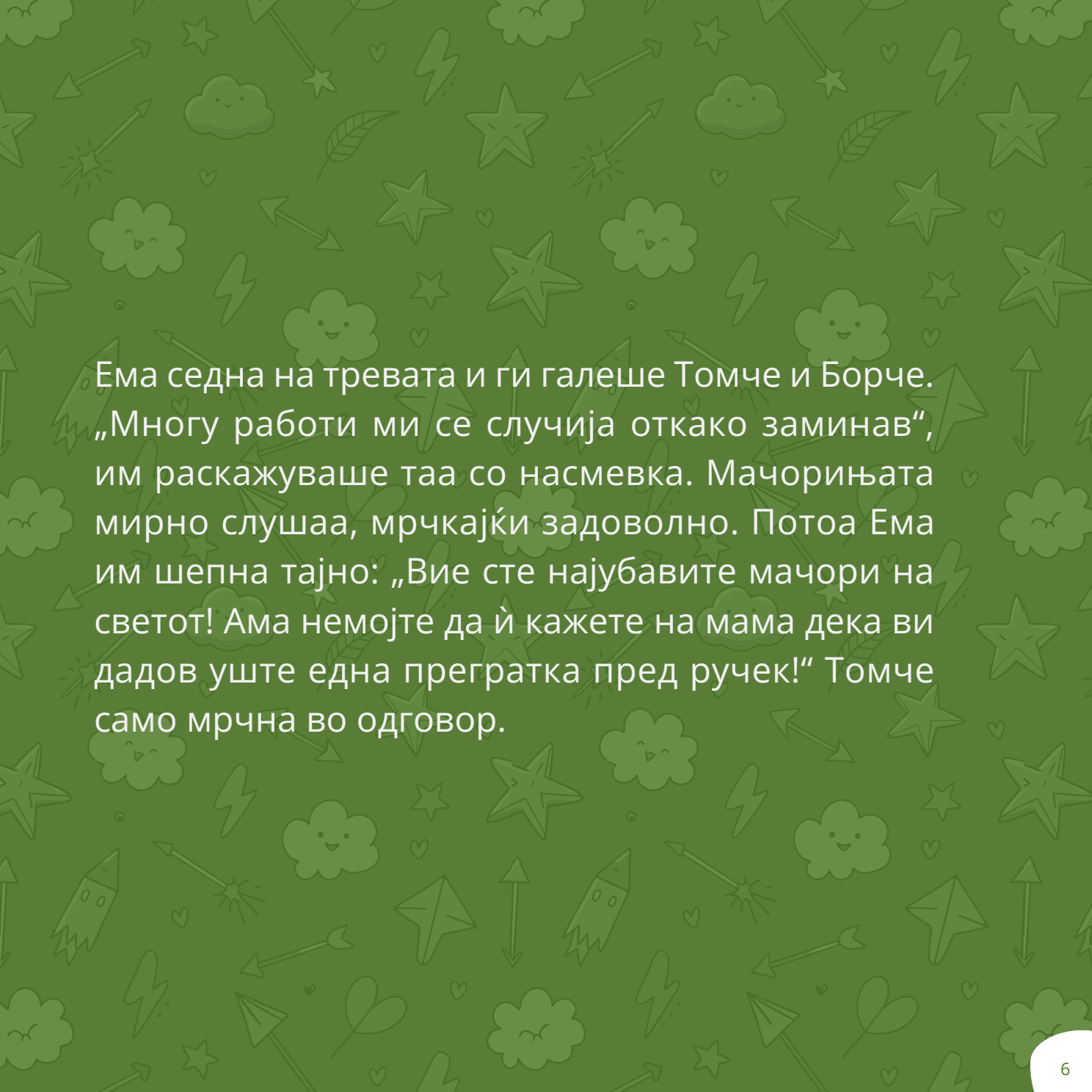
Еден сончев ден, Ема и мама тргнаа на пат кон Берово. Малото девојче гледаше низ прозорецот и се насмевнуваше. „Мамо, дали Томче и Борче ме чекаат? Многу ми недостигаа!“ праша таа возбудено. Мама се насмеа и ѝ рече дека наскоро ќе ги видат. Патот минуваше низ зелени ридови и мали села, а Ема едвај чекаше да ги прегушка своите мачориња.

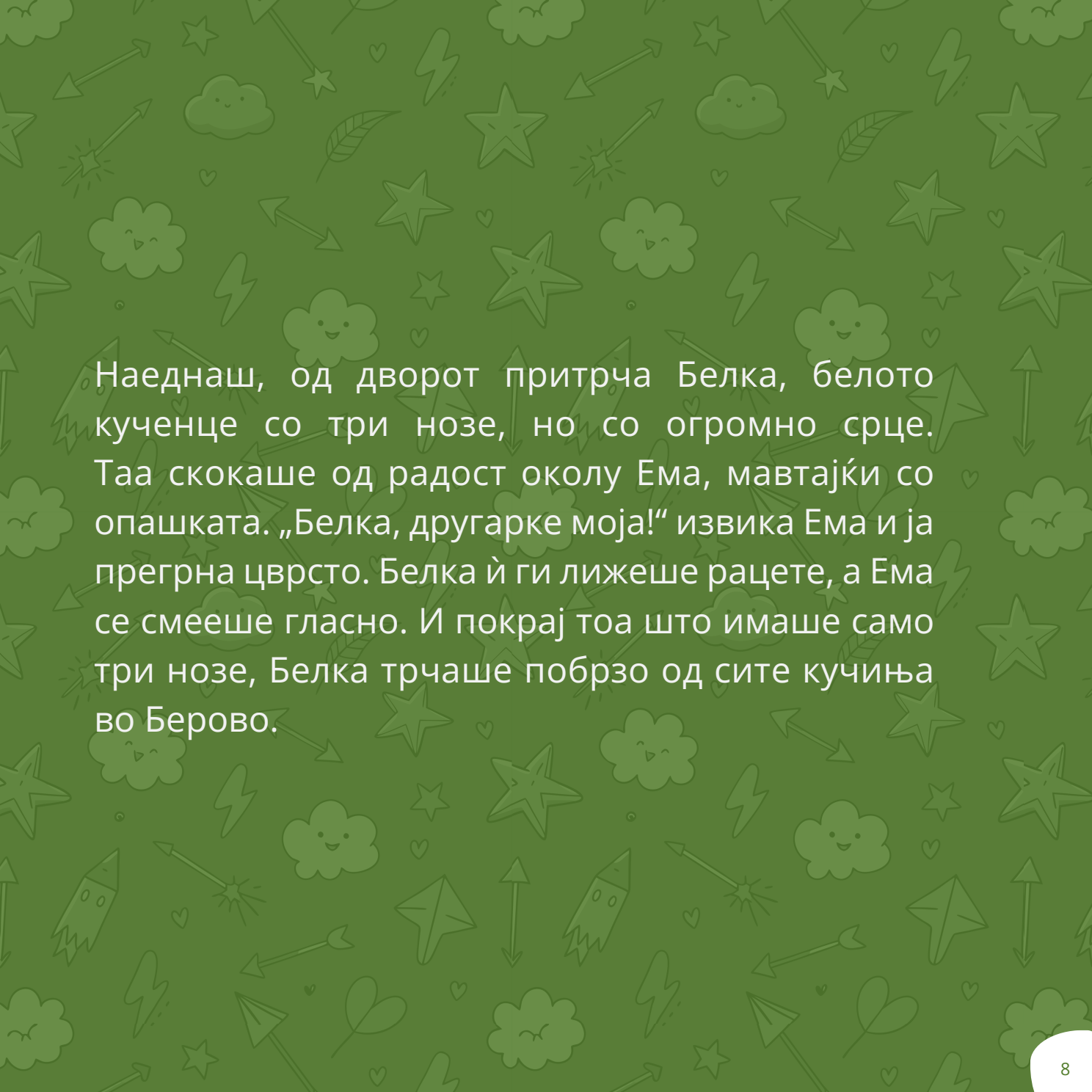
Штом автомобилот запре пред куќата, Ема брзо истрча надвор. Томче, белиот мачор мек како облаче, и Борче, жолтобелиот мачор со љубопитни очи, веднаш притрчаа кон неа. „Томче! Борче! Најбудни сте ме чекале!“ извика Ема среќно. Таа клекна и ги гушна двата мачора. Тие мјаукаа и се триеја околу нејзините нозе, покажувајќи колку им недостигала.

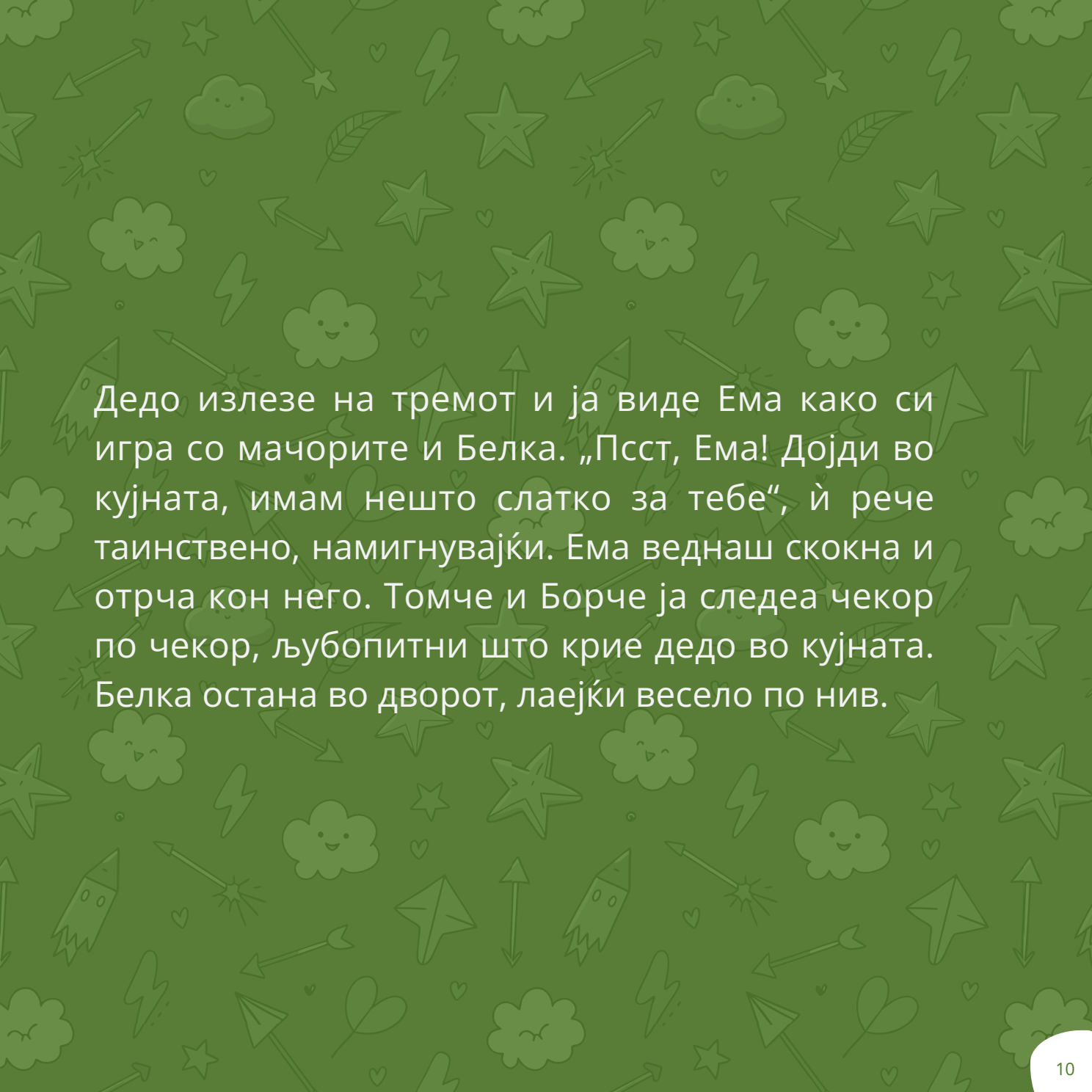
Ема седна на тревата и ги галеше Томче и Борче. „Многу работи ми се случија откако заминав“, им раскажуваше таа со насмевка. Мачорињата мирно слушаа, мрчкајќи задоволно. Потоа Ема им шепна тајно: „Вие сте најубавите мачори на светот! Ама немојте да ѝ кажете на мама дека ви дадов уште една преградка пред ручек!“ Томче само мрчна во одговор.

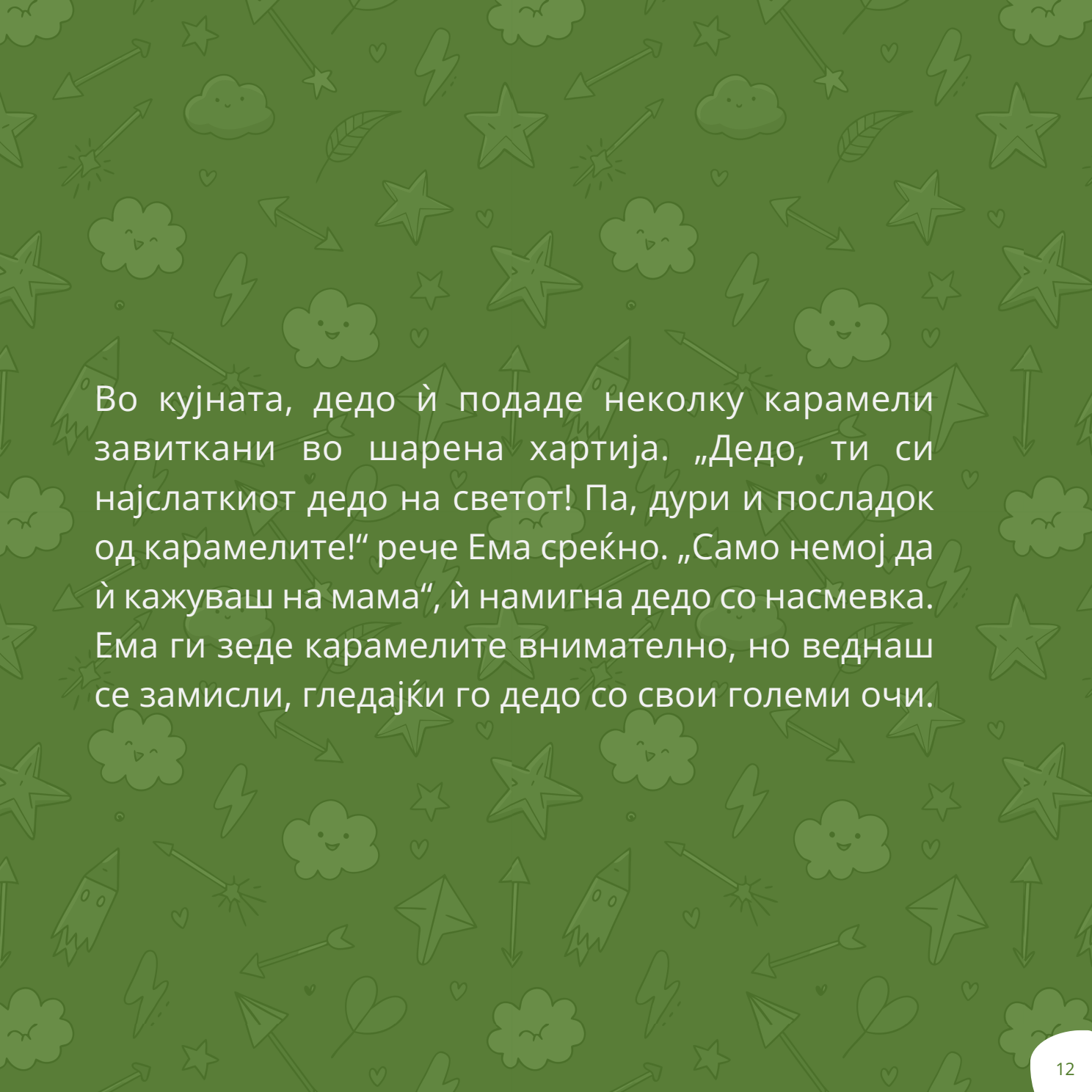
Наеднаш, од дворот притрча Белка, белото кученце со три нозе, но со огромно срце. Таа скокаше од радост околу Ема, мавтајќи со опашката. „Белка, другарке моја!“ извика Ема и ја прегрна цврсто. Белка ѝ ги лижеше рацете, а Ема се смееше гласно. И покрај тоа што имаше само три нозе, Белка трчаше побрзо од сите кучиња во Берово.

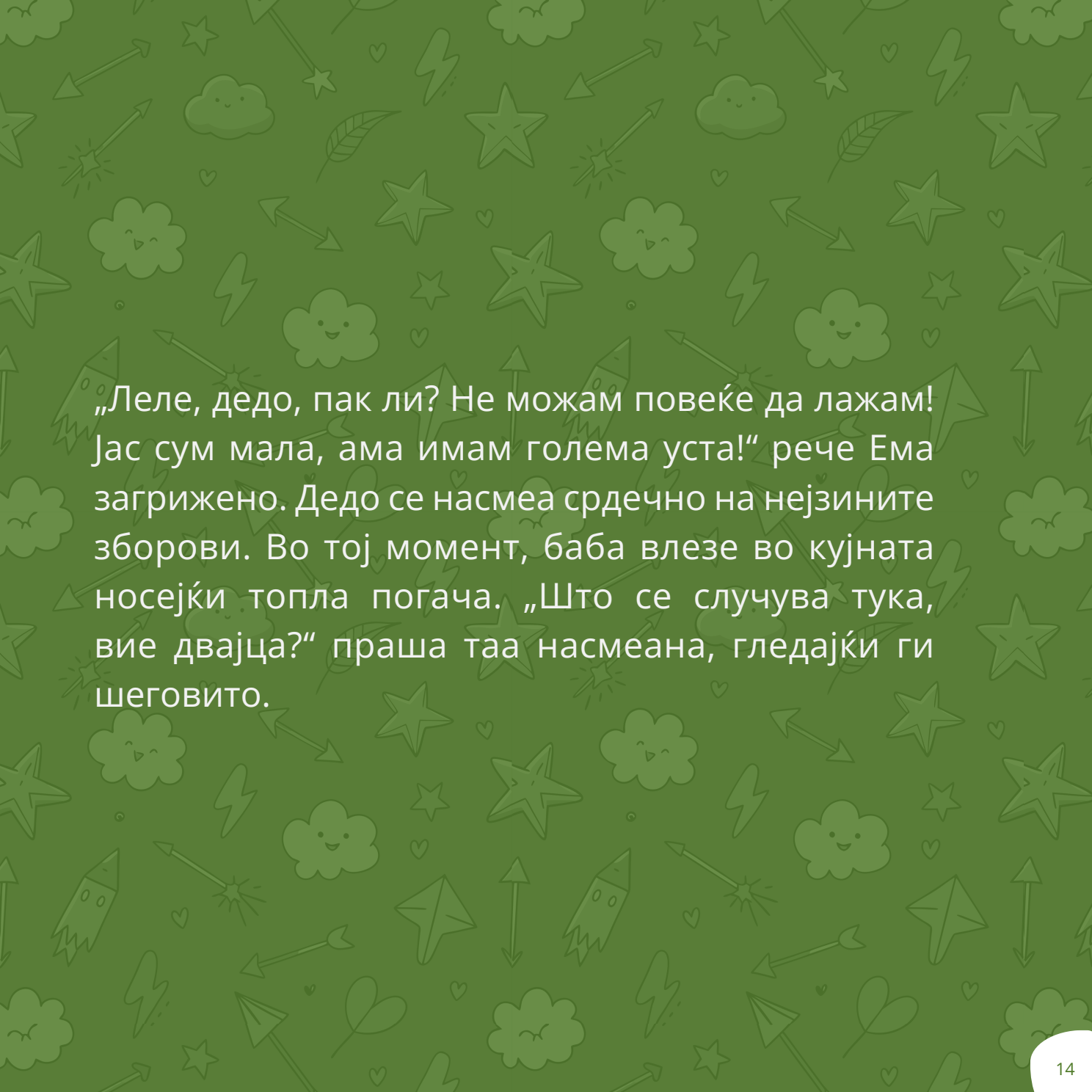
Дедо излезе на тремот и ја виде Ема како си игра со мачорите и Белка. „Псст, Ема! Дојди во кујната, имам нешто слатко за тебе“, ѝ рече таинствено, намигнувајќи. Ема веднаш скокна и отрча кон него. Томче и Борче ја следеа чекор по чекор, љубопитни што крие дедо во кујната. Белка остана во дворот, лаејќи весело по нив.

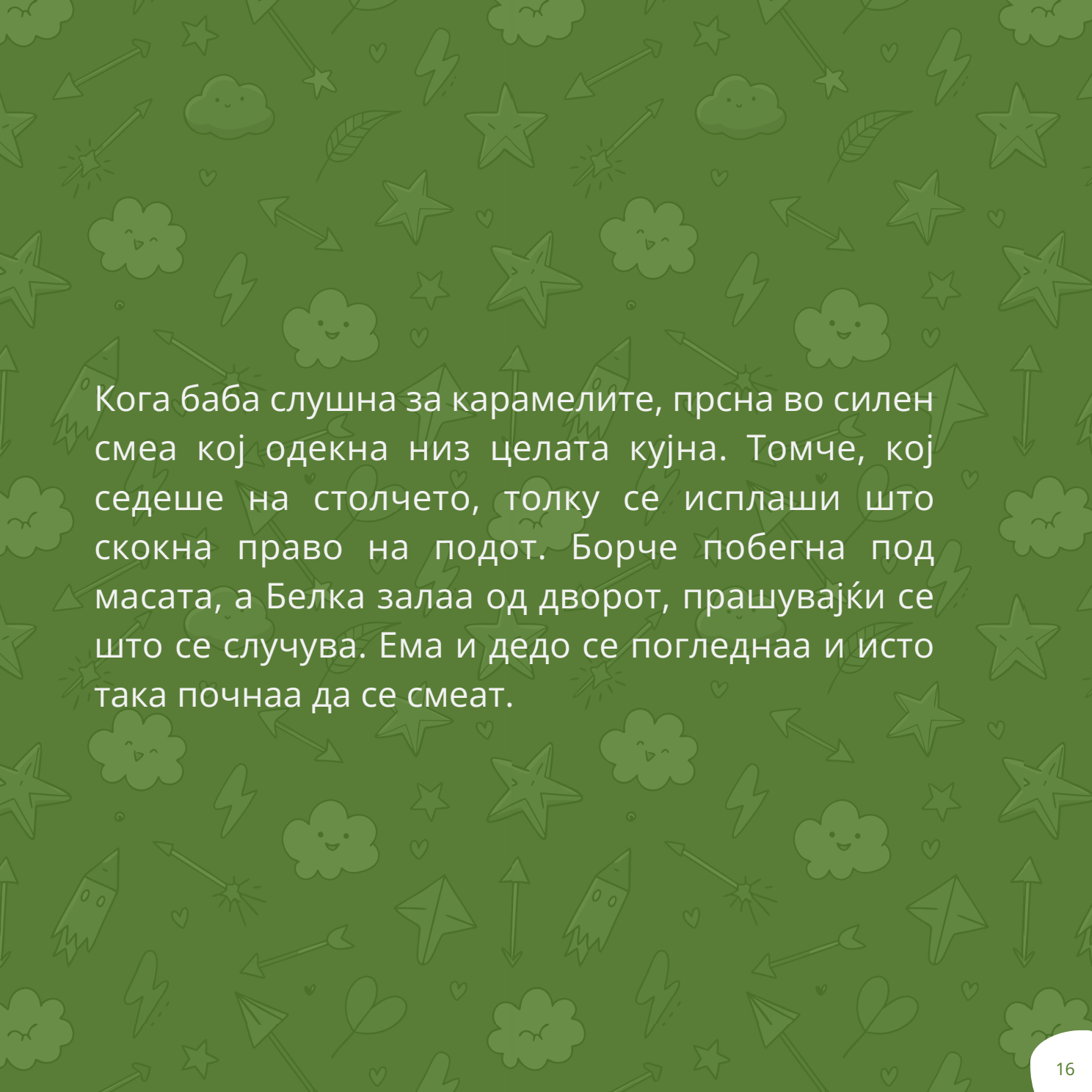
Во кујната, дедо ѝ подаде неколку карамели завиткани во шарена хартија. „Дедо, ти си најслаткиот дедо на светот! Па, дури и посладок од карамелите!“ рече Ема среќно. „Само немој да ѝ кажуваш на мама“, ѝ намигна дедо со насмевка. Ема ги зеде карамелите внимателно, но веднаш се замисли, гледајќи го дедо со свои големи очи.

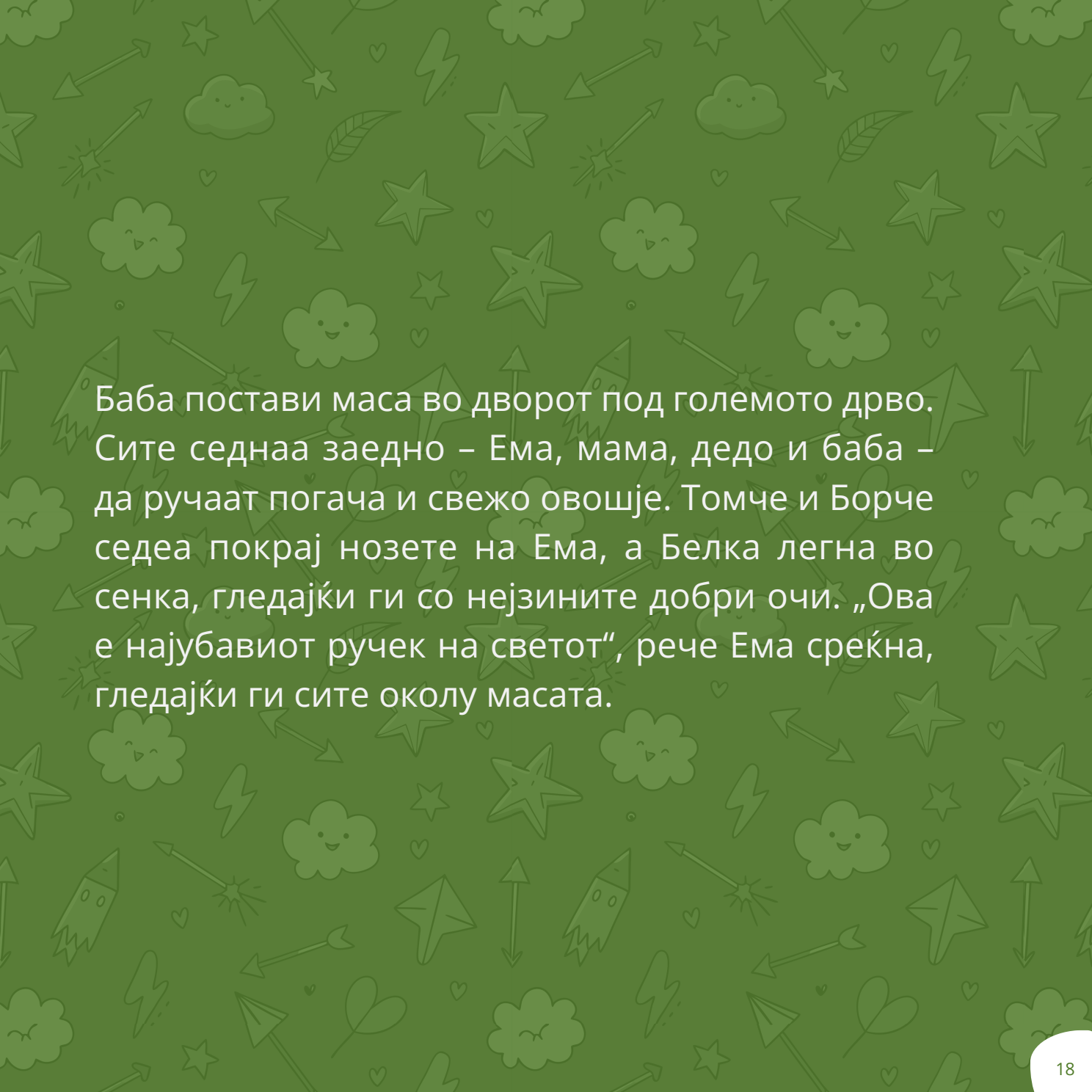
„Леле, дедо, пак ли? Не можам повеќе да лажам! Јас сум мала, ама имам голема уста!“ рече Ема загрижено. Дедо се насмеа срдечно на нејзините зборови. Во тој момент, баба влезе во кујната носејќи топла погача. „Што се случува тука, вие двајца?“ праша таа насмеана, гледајќи ги шеговито.

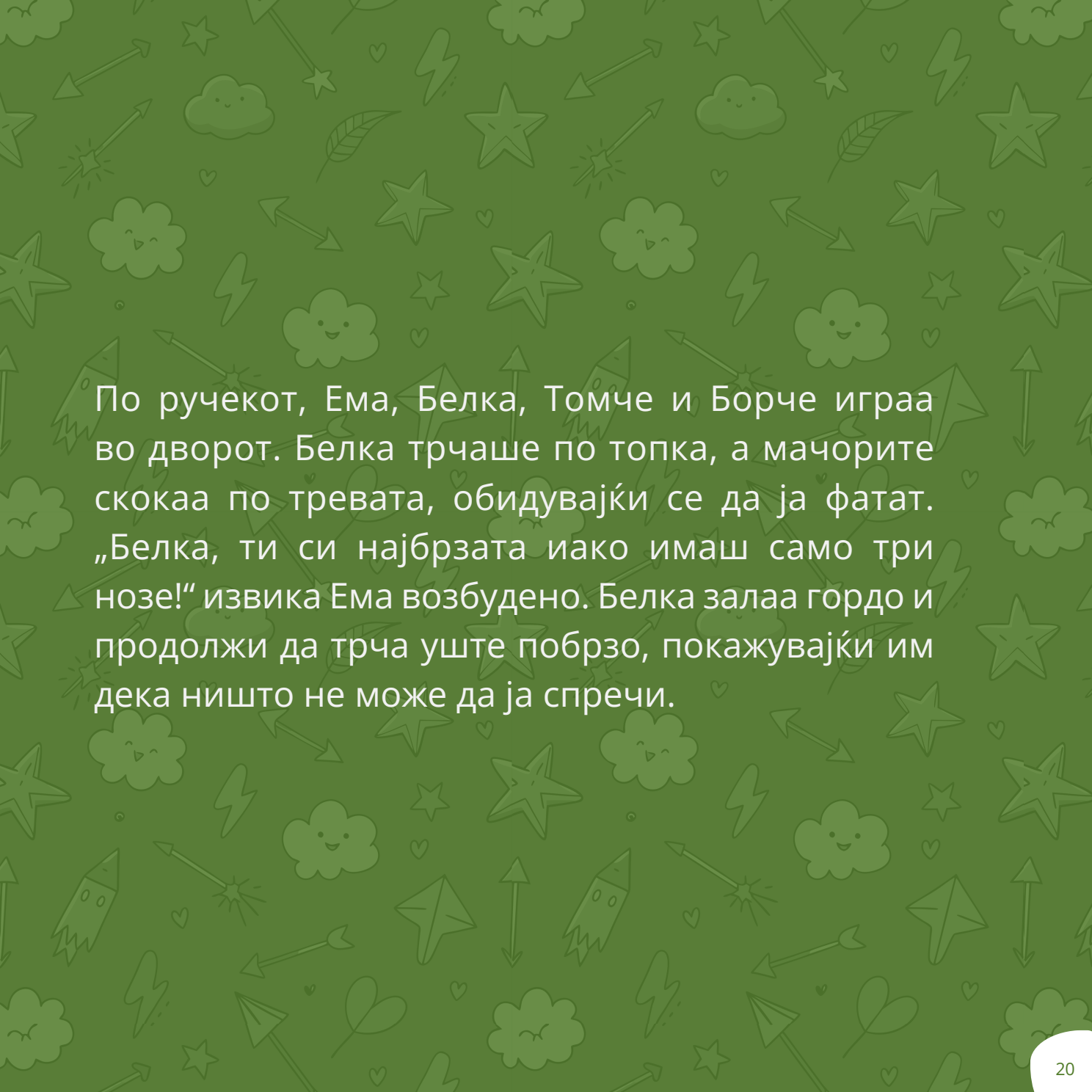
Кога баба слушна за карамелите, прсна во силен
смеа кој одекна низ целата кујна. Томче, кој
седеше на столчето, толку се исплаши што
скокна право на подот. Борче побегна под
масата, а Белка залаа од дворот, прашувајќи се
што се случува. Ема и дедо се погледнаа и исто
така почнаа да се смеат.

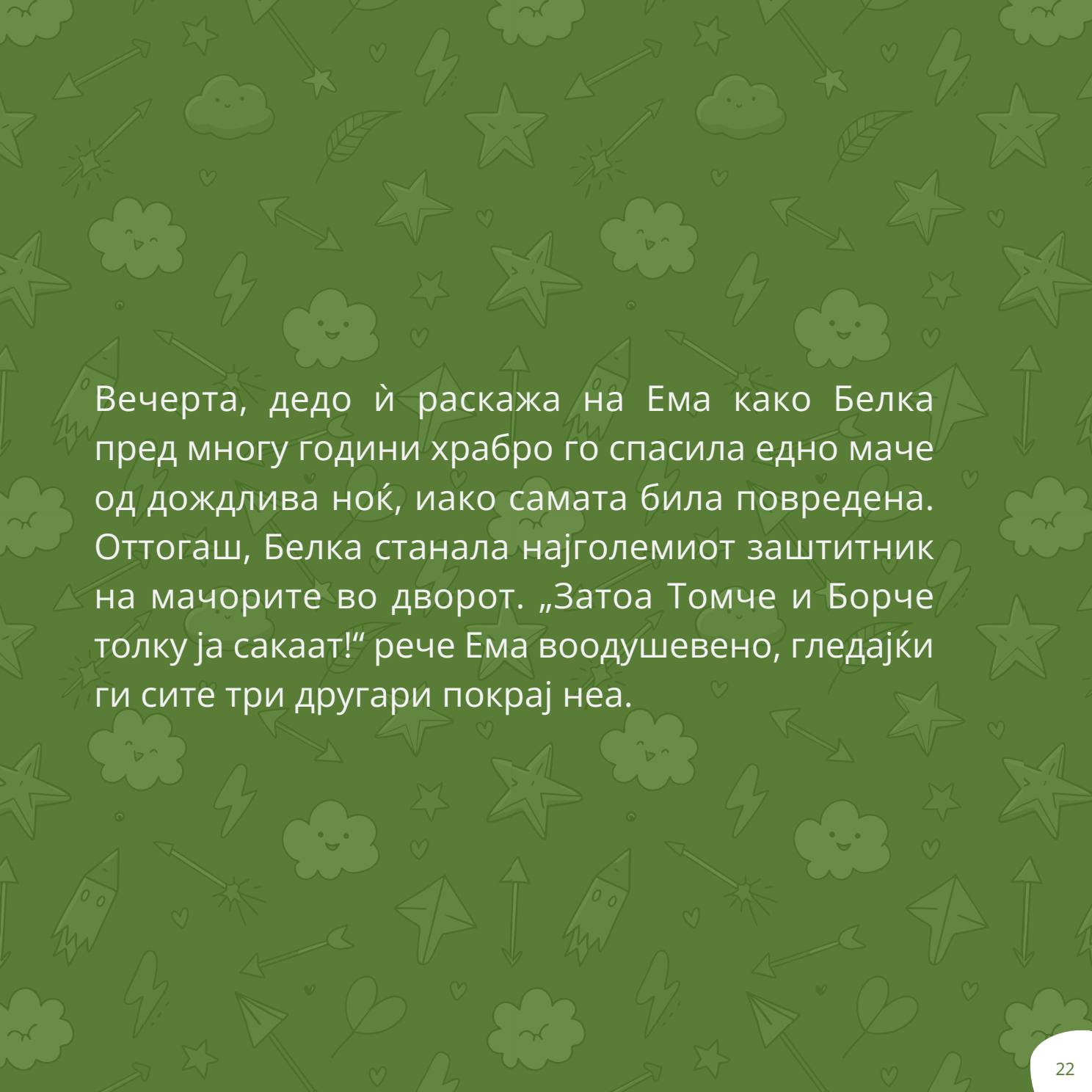
Баба постави маса во дворот под големото дрво. Сите седнаа заедно – Ема, мама, дедо и баба – да ручаат погача и свежо овошје. Томче и Борче седеа покрај нозете на Ема, а Белка легна во сенка, гледајќи ги со нејзините добри очи. „Ова е најубавиот ручек на светот“, рече Ема среќна, гледајќи ги сите околу масата.

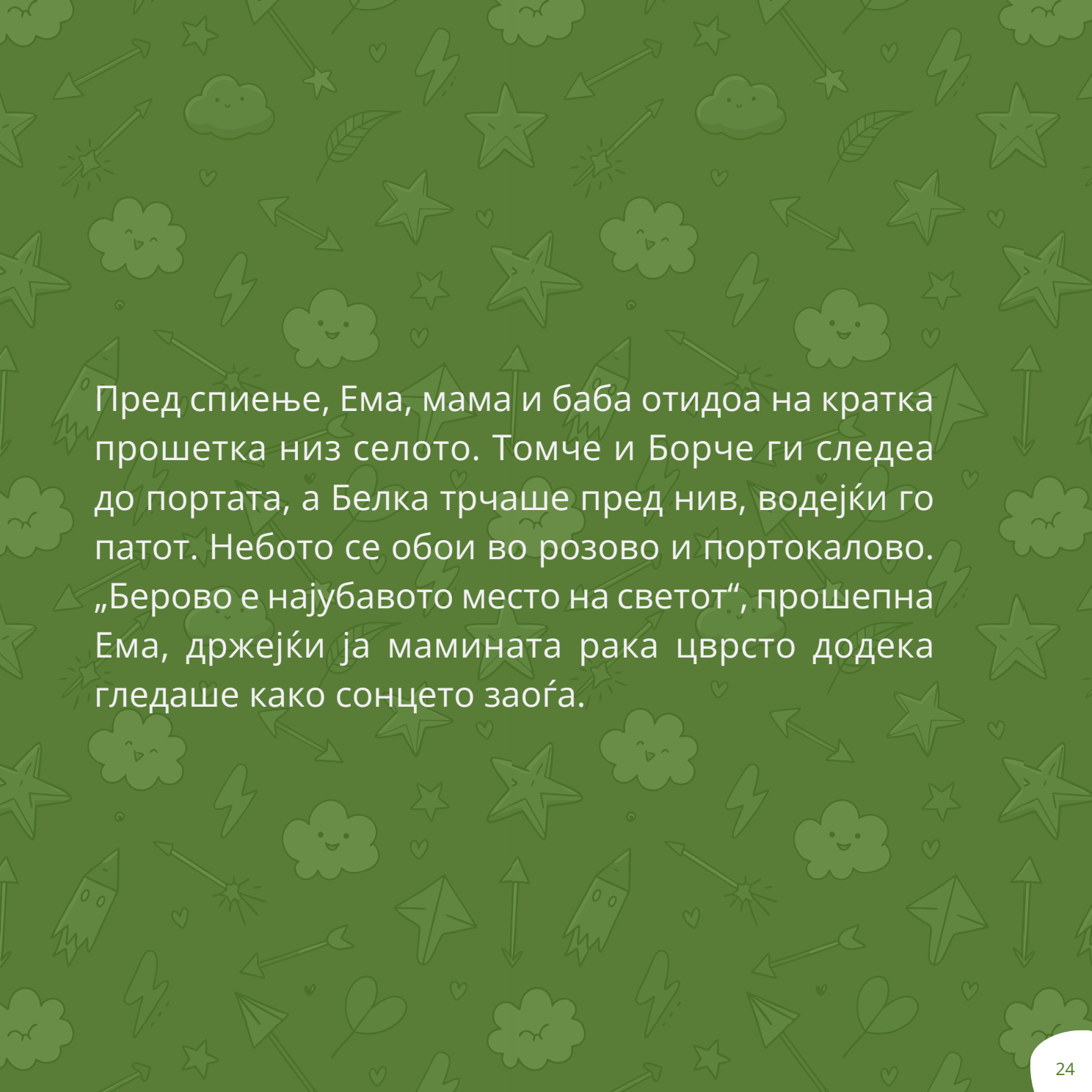
По ручекот, Ема, Белка, Томче и Борче играа во дворот. Белка трчаше по топка, а мачорите скокаа по тревата, обидувајќи се да ја фатат. „Белка, ти си најбрзата иако имаш само три нозе!“ извика Ема возбудено. Белка залаа гордо и продолжи да трча уште побрзо, покажувајќи им дека ништо не може да ја спречи.

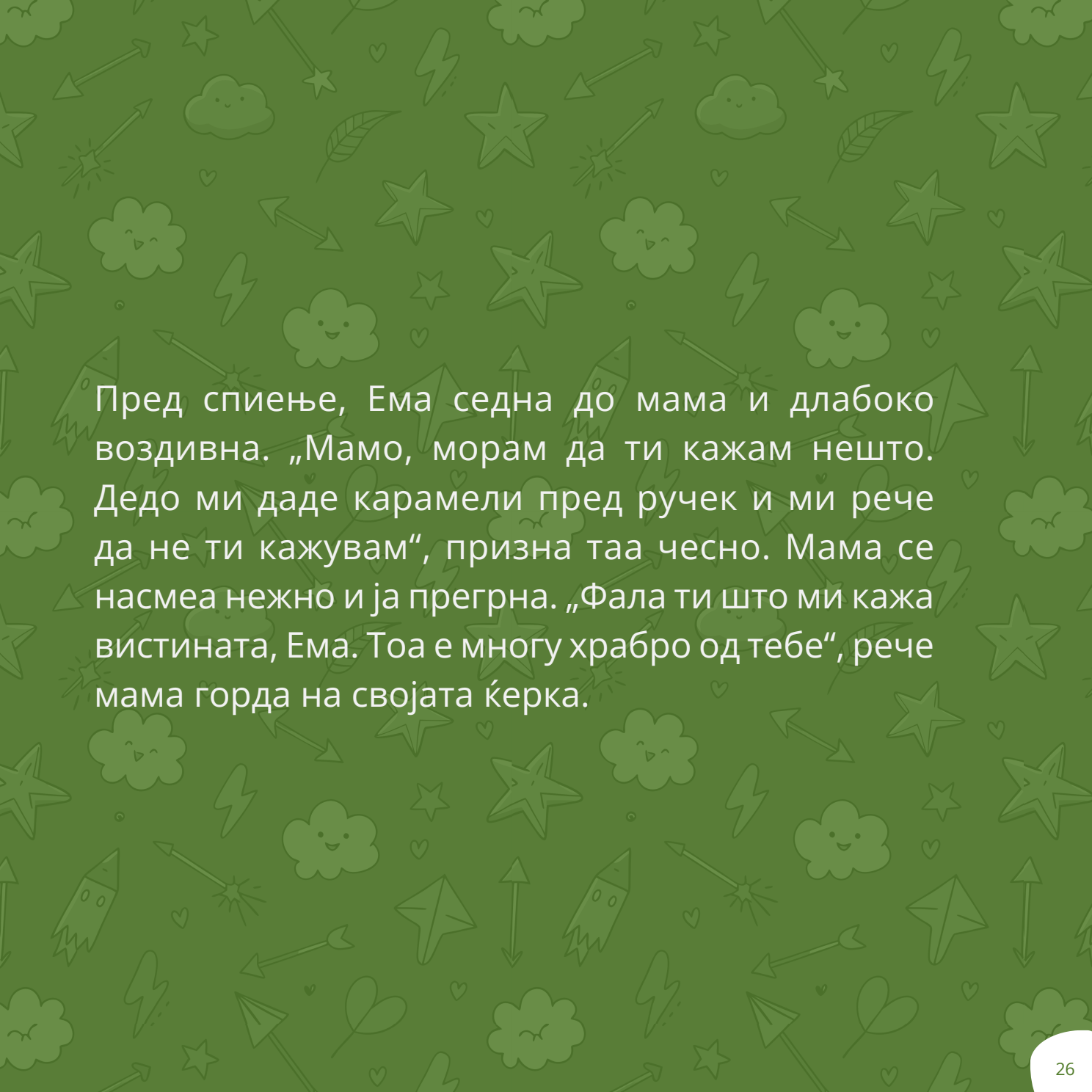
Вечерта, дедо ѝ раскажа на Ема како Белка пред многу години храбро го спасила едно маче од дождлива ноќ, иако самата била повредена. Оттогаш, Белка станала најголемиот заштитник на мачорите во дворот. „Затоа Томче и Борче толку ја сакаат!“ рече Ема воодушевено, гледајќи ги сите три другари покрај неа.

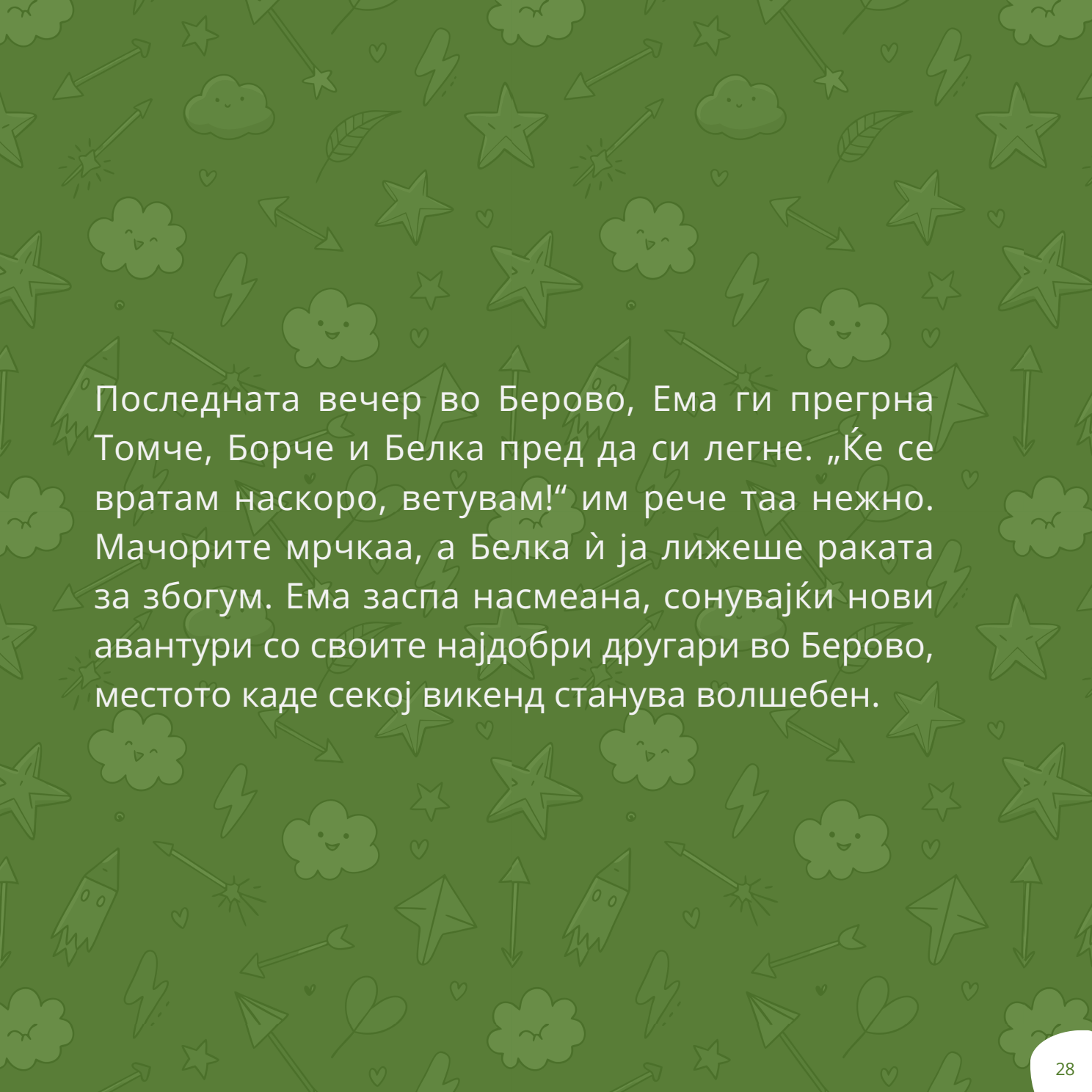
Пред спиење, Ема, мама и баба отидоа на кратка прошетка низ селото. Томче и Борче ги следеа до портата, а Белка трчаше пред нив, водејќи го патот. Небото се обои во розово и портокалово. „Берово е најубавото место на светот“, прошепна Ема, држејќи ја мамината рака цврсто додека гледаше како сонцето заоѓа.

Пред спиење, Ема седна до мама и длабоко воздивна. „Мамо, морам да ти кажам нешто. Дедо ми даде карамели пред ручек и ми рече да не ти кажувам“, призна таа чесно. Мама се насмеа нежно и ја прегрна. „Фала ти што ми кажа вистината, Ема. Тоа е многу храбро од тебе“, рече мама горда на својата ќерка.

Последната вечер во Берово, Ема ги прегрна Томче, Борче и Белка пред да си легне. „Ќе се вратам наскоро, ветувам!“ им рече таа нежно. Мачорите мрчкаа, а Белка ѝ ја лижеше раката за збогум. Ема заспа насмеана, сонувајќи нови авантури со своите најдобри другари во Берово, местото каде секој викенд станува волшебен.

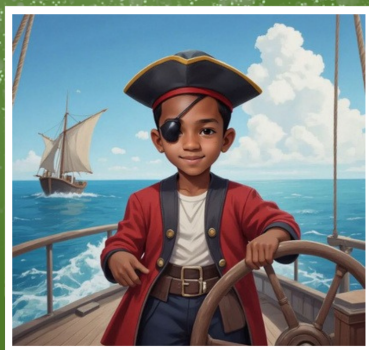

Spark Your Child's Imagination

and create a personalized book in which you are the main character

BECOME A BOOK
HERO

CHILDBOOK.AI